

Arrest

nr. 66 921 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd
aan de persoon die verklaart te heten M. A.
geboren te (...) , op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 02.08.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 20.07.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum met nummer I15976483 uitreikten. De betrokkene was volgens deze informatie op het ogenblik van zijn visumaanvraag in bezit van een paspoort van Armenië met nummer AK0487715. Bij zijn aanmelding als asielzoeker legde de betrokkene geen paspoort voor, maar een rijbewijs van Armenië en een dienstplichtboekje. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hij niets weet van een visum. Zijn reis naar België zou door anderen zijn geregeld. Op 09.09.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 15.02.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. Hij zou naar België zijn gebracht. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(4) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties vertrouwen erop dat Italië deze regelgeving respecteert. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen dan ook niet worden ingeroepen. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene verschillende gezondheidsproblemen te hebben. De betrokkene diende op 25.10.2010 een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Deze aanvraag werd op 11.02.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten oordeelden dat de door de betrokkene als gronden voor een machtiging van verblijf ingeroepen gezondheidsproblemen behandelbaar zijn en dat behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Italië, de Lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Asielzoekers kunnen zich in Italië inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verwerven aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Bijgevolg moet worden

besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese Richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

...

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat dit bevel werd uitgevoerd nu verzoeker op 11 maart 2011 werd overgebracht naar Italië.

Daargelaten het feit dat verzoekers raadsman ter zitting stelt dat verzoeker inmiddels terug in België is, zonder dat daar enig bewijs van voorligt, dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing omwille van de aard ervan als één ondeelbare beslissing moet worden beschouwd, zodat alleen al om die reden de exceptie gericht tegen een deel ervan, met name de bevelscomponent, moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat met betrekking tot zijn medische problematiek wordt verwezen naar een beslissing van 11 februari 2011 waarin de aanvraag die hij had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als ongegrond werd beoordeeld, terwijl deze beslissing nooit werd betekend zodat noch hijzelf, noch zijn raadsman hiervan kennis konden nemen. Een loutere verwijzing naar een beslissing die nooit aan verzoeker werd betekend, volstaat niet als motivering, aangezien verzoeker de beslissing en de hierin opgenomen argumenten niet kent en ook niet kan kennen.

3.2. Voorts, in wat kan worden beschouwd als een tweede middelonderdeel, doet verzoeker gelden dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de beschikbaarheid van de medische zorgen in Italië, het land dat bevoegd wordt geacht voor de asielaanvraag van verzoeker, terwijl de kans bestaat dat hij, na afloop van de asielprocedure, een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt van de Italiaanse autoriteiten en derhalve moet terugkeren naar Armenië. Aangezien de bestreden beslissing niks vermeldt over de beschikbaarheid van de medische behandeling voor verzoeker in Armenië, is de motivering onvolledig en niet draagkrachtig.

3.3. In een tweede middel wordt aan de voorgaande argumentatie ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht vastgeknoopt.

3.4. De beide middelen worden samen behandeld.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent maar ze niet afdoende acht omdat erin wordt verwezen naar een beslissing aangaande zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die hem niet werd betekend en waarvan hij de inhoud niet kent. Evenwel dient te worden vastgesteld dat de beslissing met betrekking tot ongegrondverklaring van verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich in het administratief dossier bevindt en voor kennisname is ondertekend door verzoeker, op 15 februari 2011 “te Brussel, DVZ.” Dienvolgens mist het middel feitelijke grondslag in zoverre erin wordt gesteld dat verzoeker niet in kennis werd gesteld van de voormelde beslissing. Overigens, en geheel ten overvloede, volstaat het, in het kader van de formele motiveringsplicht, om, wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf om in het kort de inhoud van het stuk te vermelden, zonder dat het nodig is deze inhoud *in extenso* over te nemen.

Uit het voorgaande blijkt dat het doel van de formele motiveringsverplichting *in casu* is bereikt.

3.6. Voorts, waar verzoeker de verwerende partij verwijt enkel de beschikbaarheid van de medische zorgen te beoordelen ten aanzien van Italië en niet ten aanzien van Armenië, en daaruit zowel de schending van de materiële motiveringsplicht als deze van de zorgvuldigheidsverplichting afleidt, kan hij evenmin worden bijgetreden : uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ze is genomen omdat Italië op grond van de zogenaamde Dublin II-verordening de bevoegde lidstaat is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Dit wordt geenszins door verzoeker betwist, net zomin als de stelling ingenomen in de bestreden beslissing dat verzoekers ingeroepen gezondheidsproblemen – die niet worden ontkend- behandelbaar zijn en dat de behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Italië, alwaar asielzoekers zich kunnen inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en gezondheidszorgen kunnen verwerven aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. De bestreden beslissing legt een terugleiding van verzoeker op naar de bevoegde Italiaanse instanties, en houdt geen repatriëring in naar Armenië, zodat niet valt in te zien om welke reden het onderzoek naar de beschikbaarheid van medische zorgen moet worden uitgebreid tot Armenië. Verzoekers argument dat de kans bestaat dat zijn asielaanvraag in Italië wordt afgewezen, dat hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten en naar Armenië wordt gerepatriëerd doet daaraan geen afbreuk: het betreft hier een loutere hypothese, die moet worden beschouwd in het licht van de door verzoeker niet aangevochten stelling in de bestreden beslissing dat *“zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, dat Italië net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er derhalve geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, dat Italië de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers omzette in nationale wetgeving en dat volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt, Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent en dat, indien nodig, voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker toont dus geenszins aan dat Italië hem ten onrechte en in strijd met alle relevante bepalingen zal repatriëren naar Armenië”*.

Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat de huidige bestreden beslissing betrekking heeft op de door hem ingediende asielaanvraag en geenszins op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve kon de verwerende partij op een afdoende en rechtmatige wijze concluderen dat er, gelet op de gedane vaststellingen met betrekking tot het afgeleverd zijn van een Schengenvisum door de Italiaanse autoriteiten en gelet op de beschikbare gezondheidszorgen in Italië, geen redenen voorhanden waren om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen. Verzoekers argument dat de mogelijkheid om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van medische redenen niet voorzien is in Italië, heeft geen uitstaans met de thans bestreden beslissing, die, zoals reeds gesteld, louter betrekking heeft op het bepalen van de Lidstaat, bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag, en kan in deze procedure

dan ook niet nuttig worden aangevoerd. Aan de verwerende partij kan dan ook geen onzorgvuldig of een kennelijk onredelijk handelen worden verweten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS